

נר:

עין משפט
נר מצוה

כר א מ" פ"ב מהל'
מחנות עניים הלכה א'
:3

רבינו חננאל

מחזיר גאולות של הקדש
מירושן בן נצרים המרים
משישי אלוותה אתן
הקדושים ילנות ונעמקין.
והיו עשיר ירמיהו אמרים
אבותיו לא הקדשו
אלא הקדוה. מפני שהיו
ביתם בטולי אתן
בזווע קדוה הקדשו
בזווע קדוה הקדשו. והיו
מחזיר הגאולה. ומיהו
ביום הכנסת אמרו, נה
רעמלה בידולין לכה
איסור איכה
רבנן למעשה דפליגי
עליה דר' יוסי במעלה
מ"ד. ואמר הקדש אילן
ואח"כ נשא מ"ד. שדה
ואח"כ נחמלע מ"ד.
פועלין בן זאן עמילין.
במה שבחנן. ואמילין
מתת גשמים. מירוש
מן הפרות. גובלות
מן האילן. ומיהו ביום
הכנסת. ואסמקא לבינעא
הכנסת. מחלקת שבין
האילן. ואסמקא לבינעא
לעורבים הוה מוכן
לארס. ורבנן ביום מוכן
לעורבים לא הוה מוכן
לארס. חלל התמיש
מכבודת שזן מחזירין.
אם נשיו דברי הכל
אסורין. אם טעמא אסורין
זן מחזירין וזן ופעלו
בשבת אסורין מחזירין
ורעלו ויחלשו. ונחמין
אלא פירי. ואסמקין והתן
כלל אמר. במציאה
התואו אוכל ועשיר וכו'.
אסמקין ביסמא ומכסין
ליקום ח"י כמכסין. והאי
עליו הקדש א"י שלקטו
כאלת אן מכסין לקום.
ושני בן יהודה משמא
האי ירמיהו קדש
במחזיר ראשי לפחות
זן המכסין לקום ע"י
דבר ראש במכסיהן כדון כל
הכנסין. אנשי ירמיהו
שבי בן איא הונא
אסמקין לקום. ורבנן
אסמקין לקום. וא"י חזני
זיאה ללפת ולכרוב. וזן
זיאה אמר אן לקשולט.
וימא דאן חזנין פירא
לפת ולקשולט. וזן
שמעון אמר אן לכרוב.

מחלוקת בשל טבדות. פ"ה ט
והוקא בשל מכדות לא
שמה יעלה ויתלוש וקשה הרי ללא גזר
יעלה ויתלוש חיסוק ליה משתמש
(דף ק' ע"ב) אין עילין חשין זכר
ובין הכיפין נמי אחרי ד"ה מותר הא
קשתמשם חילין כדלמר כדירה (שם
מה) אין מתיין נר על גבי דקל
שמה ישתמש חילין בשעת יעלתה
וכן משעת עשיריין (דף ק.) וכתבה
דוכחי ועוד דלא גרע בין הכיפין מביאה
שטולה שהיא על הקרקע דלכפרין
כדירה (דף ג.) משום פירות הנושרין
(וילכא לאוקמה כפחות מג' טפחים
דמותר להשתמש דמי"ה ח"ל לפלוגי
בבין הכיפין בין פחות מג' טפחים
ליותר וגרלה לר"י דשעמיה חירי
בתלושין מע"ט במכדות וזכריס
ומונסין שם בין הששמות וקאמר
המחלוקת בשל מכדות דרננן אכרי
אפילו נפלו לארץ בי"ט כיון דמכדות
איכא נמי מחזכרים גורנין שמה יעלה
ויתלוש כיון דבין הששמות היו על
החילין אע"פ שכל תלוש וזכי ירחול על
גזריו בין דתלוש מע"ט אבל בשל בין
הכיפין הואיל ולא היו שם מחזכרים
לכא למיגור אטו שמה יעלה ויתלוש
ממקום שלא נשרו והשאה ח"ש דלא
דמי לנביא דהתם שולד בי"ט גורנין
והכא בתלוש מע"ט וקלת חזיה
אך יכירו בין א"תם שנשרו אהמול
לאותם שנשרו היום וגשר מן הכיפין
לגשר מן הכיפין והא שפיר על מקוזה
ינהו כיון דהיו בין הששמות על החילין
והיו ראוות לנטול שלא ישתמש
בחילין וצירושלמי דס"פ פריך כמה אן
קימין אי נששרו מע"ט ד"ה מותרים
ואי ד"ה א"ה אסורים חלה כמה
קימין בשספ פ"ה דנכתס לזי שייך
למיגור שמה יעלה ויתלוש חלה דוקא
בנשרו ודאי בי"ט והכא דנשרו ודאי
בי"ט אפילו בשל בין הכיפין אסור
ופריך והא מונסין ינהו פ"ה ספק
מוקדם ינהו חלה מ"מ קשה דחיסוק
ליה משתמש בתמידי

דעתן רבי יהודה אומר אם לא
היתה נביאה מע"ש. חימה
הא התם לא הוי מוכן לאדם לאקור
לשומעיה בשבת ומפני ה"ר יוסף

מקום שנהגו פרק רביעי פסחים

מאן שמעת ליה. דנקט לישנא דמיוו ולא מיחו ר' יהודה היא דשמעת ליה לעיל [וע"א]: **ולישמעין.** דסבירא לך הא דלעיל דקמיזו אלו ואלו שלא בצדון כממשי כו' מתרומתא היא דקא רמיז אחריעי עליה ליספריה מינה ובה דקמיז על שלשה לא מיחו וקא חשיב ארבעה מרביצין

וטורחן וקוצרין וגודשין: וצנידולין
 גרמין: כמאן דאמר אין מעילה
 צנידולין. כמסתמא מעילה דף יא.
מחלוקת. דלשני ירוחו ורצון: ככל
 מכבדות. כפות תמרים כן בראש
 הדקל וכפופות: זו אכל זו כעין כלי
 וכשהתמרים נטרכין מחלוקת אומן
 וימין דנבזה וצריך לעלות על הדקל
 לנטוען חישכון שמא יתלשם מן
 המחוברות דהוי אכל מאלה: ככל
 בין הכיפיים. למטה מנוספיהן נופית
 התחמוטין וליכא למיחש לתלישה
 דאין כאן מחוברות: והא' מוקאם
 דאין. שמעבר צנת בין השממות
 היו מחוברות ומאלו מוקאם מחמת
 איסור תלישה ומוקאם בין השממות
 מוקאם לכל היום: ובי סתמא הוול
 וחלו. כמחזיק לעורבים שמו לו
 הגדילות כחון צימו גדולה וזו
 לתעמיד עינין לאכול: וצילה
 שמתנבלה בשבת היתה עומדת בין
 השממות לאדם ולא תשיב לה מוכן
 לגבי כלבים: ועשאר. שאני מופקר
 ומקדישין עליו לשמור: ומכניסין
 לקיום. שמקיים ימים רבים: ספיי
 סעים וקוזה. קשין לאכלה אכל סעים
 וקוזה שאנים ספייסין חזו לאכלה.
 סעים מוריק"א קרו"א. קוזה ווישר"א:
 תאניזת אינה מתבטלת כלתה אלא
 חזו גמורה היום ומהרץ ינאה בלחם
 כל ימות הקץ: ראשי לפסוס. עלי
 הלפת מכניסין אותן לקיום על ידי
 האמהות: לנפס. לעלין דכאמהות
 כולי עלמא מידו דהא מתקיימין:
 הכי

יין ולקישתו כאחת ומכניסו לקיום חייב בפאה כל
זי סמים וקוצה ונשמר פרט להפקר וגידולו מן הארץ
ולקישתו כאחת פרט לתאנים ומכניסו לקיום פרט
רב הכא בראשי לפחות עסקין ומכניסו לקיום ע"י
סבר מכניסו לקיום ע"י דבר אחר שמייה קיום וזר סבר
ראשונה היו נותנין פאה ללפת ולכרוב ר' יוסי אומר
יהיו נותנין פאה ללפת ולקפלוט ר"ש אומר אף לכרוב
נימא

י תנא איסורא אלא אפילו היה מוכן שאין מוקצה מחמת איסור לא מאכ"צ דאין ראויה לאדם שבת היינו מחמת איסור ולא מחמת עמידה לכלבים שאלו היתה עומדת לכלבים כמו שעומדת לאדם כ"י י"ש דברים שראויים לינתן לכלבים חיים כגון עופות וכיוצא בהן לפי שסתמא עומד לאדם מקצ' ליה מכלבים הי"י מוכן לעוררים אפילו לו לא שרי הכא אלא למי שיש לו עוררים איננו ריב דבר מצי למימר התם איסורא משום מוקצה שחיי עומדים שם המשנה בה למיגרזי או לאו משום גזרה שמא יעלה ויתלש:

כלל אמרו בפיאה ב' נראה לרבינו תוס' לא מצינו בפאה אלא ית וכרס ושדה דמתיבי כהדיא בקרא ואחריו תקתא דרננן וניחו ושאין מכתבו לקום לא ר'ו לתקן פסיה דרנן דבר חשוב ותמינה וכל דמיני לא אף על גב דחשוי איכא שטול עינים לפי שאין לקטלם כהדא והספד יתר על הירוח ומתניין ופערות והואיל ואין במיני חיותא שאין גזל בקרקע לא תקשי אלא דדרשי כחורא כהניס יכול שאני מרבה קישואין ודלועין שיהיו חייבין בפסיה תלמוד לומר ובקורכם את קציר ארצכם מה קציר שהוא אוכל ושומר ויגדלו מן הארץ אף כל כו' יאלו ירקות כו' אסמכתא בעלמא היא כמו שדורש שם מקרא מעשר ירק אף על גב דהוי דרננן: אלא

מסורת הש"ס

[illegible]

נהות הב"ח

(א) גמרא ח"ל רבה וסא
מוקלים מינה:

לעזי רש"י

מוריק"א קר"ג [קר"ו].
חרי"ע.
וריישד"א [וישד"א].
איזש"ס, פסטל (צמח
שמעורשו מסיקים צמח).

מוסף רש"י

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones